

шата си, а пъкъ той Хей, Боже Господи, кога ще се педепсатъ тия хора!

— Ихъ, свята богородичке, този човѣкъ съвсѣмъ отъ вѣрата си на вѣнъ излѣзалъ, казвахъ бабичкитѣ, които го срѣщахъ, и се похващахъ за устата, въ знакъ на твърдъ голѣмо очудвание и слисване, — не му е на добро, има да му пати нѣщо главата.

— Бре, синко, му каза най-сѣтнѣ една бабичка въ очитѣ, кадѣ края на селото, дѣто Драгни бѣ се спрѣлъ да си намажи колата, — ако не та е срамъ отъ хората, та отъ Бога не та ли е грѣхъ? Днесъ кой е день? Хичъ на днешний день добитѣкъ впряга ли се? Днесъ брадва били се не зема въ рѣка, а ти какво правишь? Ти не помнишь ли, че девѣрь ми на днешний день, преди шесть годинъ, си изѣде главата? Нѣмалъ диявола работа, та го избуталъ на днешний день да си прави на брадвата топориска, додѣто дялалъ съ теслата, истървава я, че хайди срѣдъ коленото подъ канака. Распърдя се онъзи рана, наду се онзи кракъ и стана като тѣпанъ: мъжи, болѣжки, то да ти каже Господъ, най-сѣтнѣ, на връхъ самия Великденъ издѣхна. Върни се ти, синко, върни, този ти умъ не е умъ. Не гиѣви Господя, ще стане нѣкоя поличба, та покрай сухото ще изгори и суровото.

— Ди! ди! извика Драгни на воловетѣ, като се въскочи на колата, — сѣдналъ съмъ и азъ да слушамъ празни-бабешки пригаски, че намъ какво било, че намъ какво станало. Девѣрь ти тебе да си е отварялъ очитѣ че . . . дѣ е теслата, дѣ е колѣното . . . празна работа!

Съ тия думи Драгни макаръ и да искаше да си зададе сърце, но се нѣщо го пожегна и смути. Поработихъ му бабинитѣ пригаски; той е чувалъ за много такива поличби, които сѣ се случвале на много хора прѣзъ такива дни. — Ехъ, тукъ нѣма да сѣка, нѣма да дяламъ, думаше си той, за да разгони смѣщенieto си, готови насечени,